

MI NEM TUDUNK A PORBA ÍRNI

Páskuly Józsefné

Úgy, ahogy voltál, úgy, ahogy voltam,
úgy indultunk el az Úr felé.
Kövé vált bűnök nehéz terhe alatt
roskadtunk le a kereszt elé.

S aki meghalt értünk annyi szenvedés közt,
nem vádolt és nem kárhoztatott.
Nem mondta, hogy így nem tud szeretni:
elfogadott, ahogy vagy, s vagyok.

Nem gerjedt haragra, hogy ilyen nyomorult
az, akiért az életét adta.
- Tudta jól, hogy földből van az ember,
S földi útja bűnnel van kirakva.

S mi megmintázzuk magunknak egymást,
nemes anyagból van a kép:
s jaj, ha nem hasonlítunk rá,
mit a képzelet felidéz!

Mi nem vagyunk szelíd Krisztusok,
mi nem tudunk a porba írni.
Mi nem tudunk a bűnös felett
fájó szívvel könnyeket sírni.

Mi nem tudunk megbocsátani,
mibennünk nincsen kegyelem.
Mi nem tudjuk szeretni, aki bánt:
- még a jó testvért is nehezen.

Hányszor próbálta meg az idő
bennünk az érzés hitelét,
hogy ha az egyik vétkezik,
a másik szeretni tud-e még?!

S hányszor estünk el próbában,
nyelvünkkel vétkezve oktalanul,
feledve az Isten irgalmát,
mi ítélkeztünk irgalmatlanul!

Hányszor ismertük fel magunkban
újra és újra azt a régit,
aki nem jutott el sohasem
a megbocsátás szeretetéig!